

THIRTY-SECOND SUNDAY AFTER PENTECOST
SUNDAY OF ZACCHAEUS

Icon of the Encounter of Jesus with Zacchaeus

January 14, 2018

LEAVETAKING OF THEOPHANY; SUNDAY OF ZACCHAEUS

THE VENERABLE MARTYRS SLAIN AT SINAI AND RAITHO;

THE PASSING OF THE HOLY EQUAL-TO-THE-APOSTLES NINA, ENLIGHTENER OF GEORGIA

TONE 7

SCHEDULE OF SERVICES FOR JANUARY 15 – JANUARY 21

SATURDAY, JANUARY 20

Please Note: NO Vespers this evening

SUNDAY, JANUARY 21 — SUNDAY OF THE PUBLICAN AND PHARISEE; OUR VENERABLE FATHER MAXIMUS THE CONFESSOR;
THE HOLY MARTYR NEOPHYTUS;

9:30 AM — Divine Liturgy For All Parishioners

Why Does God Hide?

November 16, 2017 · Fr. Stephen Freeman

God hides. God makes Himself known. God hides.

This pattern runs throughout the Scriptures. A holy hide-and-seek, the pattern is not accidental nor unintentional. It is rooted in the very nature of things in the Christian life. Christianity whose God is not hidden is not Christianity at all. But why is this so?

In a previous article, I wrote:

Our faith is about learning to live in the revealing of things that were hidden. True Christianity should never be obvious. It is, indeed, the struggle to live out what is not obvious. The Christian life is rightly meant to be an apocalypse.

God is not obvious. That which is obvious is an *object*. Objects are inert, static and passive. The tree in my front yard is objectively there (or so it seems). When I get up in the morning and take the dog outside, I expect the tree to be there. If it is autumn, I might study its leaves for their wonderful color change (it's a Gingko). But generally, I can ignore the tree – or not. That's what objects are good for. They ask nothing of us. The freedom belongs entirely to us, not to them.

This is the function of an idol – to make a god into an object. He/she/it *must* be there. The idol captures the divine, objectifies it and renders it inert and passive.

The God of the Christians smashes idols. He will not stay put or become a passive participant in our narcissism. He is not the God-whom-I-want.

Christ tells us, "Ask, and you will receive.

Seek and you will find. Knock and the door will be opened." The very center of the life promised us in Christ *requires* asking, seeking and knocking. The reason is straightforward: asking, seeking and knocking are a *mode of existence*. But our usual mode of existence is to live an obvious life (a life among objects).

Have you ever noticed that it's easier to buy an icon and add it to your icon corner than it is to actually spend time and pray in your corner? There is a kind of "Orthodox acquisitiveness" that substitutes such actions for asking, seeking and knocking. Acquisition is part of our obvious form of existence. We have been trained in our culture to consume. We acquire objects. On the whole, we don't even have to seek the objects we acquire, other than to engage in a little googling. We no longer forage or hunt. We *shop*.

But we were created to ask, seek and knock. That mode of existence puts us in the place where we become truly human. The Fathers wrote about this under the heading of *eros*, desire. Our culture has changed the meaning of eros into erotic, in which we learn to consume through our passions. This is a distortion of true eros.

Christ uses the imagery of seeking or true desire (eros) in a number of His parables: The Merchant in Search of Fine Pearls; The Woman with the Lost Coin; The Good Shepherd and the Lost Sheep; The Father in the Prodigal Son; The Treasure Buried in a Field...

But how does seeking (*eros*) differ from what I want? Are these parables not images of consuming? Learning the difference is part of the point in God's holy hide-and-seek. The mode of

existence to which He calls us must be learned, and it must be learned through practice.

Objects are manageable. They do not overwhelm or ask too much of us. Consumption is an activity in which we ourselves always have the upper hand. St. James offers this thought:

You desire and do not have. You murder and covet and cannot obtain. You fight and war. Yet you do not have because you do not ask. You ask and do not receive, because you ask amiss, that you may spend it on your pleasures. (James 4:2-3)

What we seek (*eros*) in a godly manner, is something that cannot be managed or objectified. It is always larger and greater than we are. As such, it even presents a little danger. It may require that we be vulnerable and take risks. We are afraid that we might not find it while also being afraid that we *will*.

The parables are not about a merchant with a string of pearls, or a woman with a coin collection. The merchant risks everything he owns just for the chance of buying this one pearl. The woman seeks this coin as though there were no other money in the world.

When I was nearing the point of my conversion to Orthodoxy, a primary barrier was finding secular employment. It's hard for someone whose resume only says, "priest," to get a job or even an interview for a job. That search had gone on, quietly, for nearly two years. It was not an obsession – rather, more like a hobby. But one day, a job found me. The details are not important here. But the reality is. The simple fact that a job was likely to happen, that I only had to say, "Yes," was both exciting and frightening in the extreme. If I said yes, then everything I had said I wanted would start to come true (maybe). And everything I knew as comfortable and secure would disappear (with four children to feed). And if everything I said I wanted began to come true, then the frightening possibility that I might not actually want it would also be revealed! I could multiply all of these possibilities many times over and not even begin to relate everything that was in my heart.

But the point that had found me was the beginning of the true search. The risk, the reward, the threat, the danger, the joy and the sorrow, all of them loomed over me, frequently driving me to prayer. I made the leap and began a tumultuous period in my life. But my life,

like most, eventually settled down and slowly became obvious.

St. Cuthbert of Lindisfarne, one of the great monastic heroes of the Celtic lands, had a way of dealing with the obvious. He would walk into the North Sea from the island where he lived, and stand in the waves up to his neck. It was a dangerous sea, not like an American beach. He stood there at the point of danger – and prayed. St. Brendan crossed the Atlantic with his monastic companions in a boat made of animal hides. Countless thousands of monastics wandered into deserts, forests, holes in the ground, islands, all in order to place themselves at that point where God may be found. Seeking God is not done in the place of safety, though it is the safest place in all the world.

Eros does not *shop*. True desire, that which is actually endemic to our nature, is not satisfied with the pleasures sought by the passions. It will go to extreme measures, even deep into pain, in order to be found by what it seeks.

All of this is the apocalyptic life of true faith. The question for us is how to live there, or even just go there for once in our lives. I "studied" Orthodoxy for 20 years. All of my friends knew (and often joked) about my interest. Many said they were not surprised when I converted.

I was. I was surprised because I know my own cowardice and fear of shame. If you liked Ferraris, your friends wouldn't be surprised if you had photos and models, films and t-shirts. But if you sold your house and used the money to make a down payment on one, you'd be thought a fool, possibly insane. Seeking God is like that.

There are quiet ways that do not appear so radical. The right confession before a priest can be such a moment. Prayer before the icons in the corner of a room can become such a moment, though it takes lots of practice and much attention. They cannot be objects and the prayer cannot be obvious.

All of this is of God, may He be thanked. We do not have to invent this for ourselves. It is not "technique." The God who wants us to seek is also kind enough to hide. Finding out where He is hiding is the first step. Finding out where you are hiding is the next. But the greatest and most wonderful step is turning the corner, buying the field, selling everything that you have, picking up the coin, making that phone call, saying "yes" and "yes" and "yes."

Проповідь Високопреосвященшого Владики Ігоря, Архиєпископа Львівського Неділя про Закхея

Інколи стається, що до великих чи менших міст приїзять визначні люди, котрих влада або інші особи, що їх запросили, намагаються гідно прийняти. Майже ніколи не буває так, що ті, які приїхали на запрошення інших, визначають місця чи осіб, котрих хотіли б відвідати. Запрошеним пропонують певну програму, на котру вони погоджуються або від котрої відмовляються.

Текст сьогоденішнього євангельського уривку розповідає про подію, котра відбулася дві тисячі років тому. Ісус Христос ходив по містах і селах тодішньої Юдеї і навчав. Бувало, що часом хтось запрошував Його до себе на гостину. Не було звичаю, навіть людям високого стану, напрошуватися самим до когось у господу. Тому всі дуже здивувалися, коли почули, що Ісус хоче бути в домі Закхея, котрого вважали грішником. Він, Закхей, був старшим над митарями, котрий на той час складав контракт на торгівлю і встановлював величину податку на речі, якими торгували. Крім того, Закхей мав підлеглих, яким призначав певний вид праці при митниці (пор. Craig S. Keener, “Історико-культурний коментар до Нового Завіту”). Його не любили країни, не так з причини, що він був митником, але тому, що був ставлеником римлян, які панували над Юдеєю. Із тексту Святого Письма можна здогадатися, що особа, котра виконувала службу митника, була, мабуть, байдужа до релігії і не звертала уваги на да-

вання приписаної десятини із плодів, тому фарисеї підозріло дивилися на те, що їм така особа жертвувала.

Святе Письмо в уривку про зустріч Ісуса із Закхеєм звертає увагу на багато різних прикмет та подробиць. Читаючи або слухаючи уважно цей текст, довідуємося, що чоловік, про котрого йдеться, має ім'я, що він митник і багата людина. Історія говорить про нього те, що він був малий на зріст, за тодішніми мірками це означало, що був нижчий, ніж 150 см, хоч це зовсім не перешкоджало йому бути багатим митником. Значить, мав організаційні здібності, умів організувати працю на митниці. Мабуть, виконував добре свою працю, коли чужинці й загарбники – римляни – доручили йому таку роботу. Текст Святого Письма згадує, що цей чоловік мав велике бажання побачити Ісуса, але не тільки малий зріст, а також велика кількість народу, що супроводжували Ісуса, стали йому на перешкоді. Його бажання подивитися на Ісуса Христа було таке велике, що він за всяку ціну намагається не втратити можливості його побачити. Закхей долає перешкоди: вибирається з-посеред натовпу; біжить (не йде, а біжить) наперед, передбачаючи дорогу, котрою буде проходити Ісус, залізає на дерево, звисаючи на гілляці, очікує на наближення Христа.

І тут стається непередбачена ситуація, а саме: Ісус Христос, підійшовши до місця, де, сидячи на

дереві, перебував Закхей, піднімає голову вгору, звертається до Нього на ім'я, кажучи, щоб швидко злізав і спішив додому, тому що Він, Христос, хоче прийти до його дому. Святе Письмо звертає увагу на те, що Закхей слухає і виконує просьбу Христа – злізає швидко з дерева і радо приймає Господа у своєму домі. Очевидно, що Ісус Христос, як Бог, знав велике та щире бажання митаря і знав також, що будуть нарікати й судити його присутні, які все це бачили та чули. Але Ісус не зважає ні на що, тому що йде “шукати і спасати те, що загинуло”. Щирість і відвертість Закхея під час зустрічі з Христом приносять несподівані для нього плоди: він змінився, і все, що “неможливе у людей, можливе є в Бога” (Як 18, 27). Закхей, котрий до цього часу старанно дбав, щоб багатіти лише дочасними добрими, і, можливо, ніколи не думав про вічне життя та вічну щасливість, показує велич духа і готовність половину свого майна роздати убогим, а якщо когось скривдив – повернути вчетверо. Сердечне стремління духа Закхея до зустрінутого Вчителя вчинило велику зміну в його душі: від цього часу він буде дбати про своє спасіння, що відтепер займає перше місце в його житті. Під час перебування Господа в його домі він перемінює дочасну мамону на вічні дари, тобто готовий позбутися всього, щоб тільки виправити кривду і здобути перемир'я з Богом, ближнім та самим собою. Закхей рішучий, він не відкладає свого навернення на пізніше, а вважає, що “тепер – час сприятливий, ось тепер –

день спасіння” (2 Кр 6, 2). Прийняття Ісуса Христа не було для Закхея тільки зовнішнім – щоб не забракло уваги та їжі на столі, – він змінюється внутрішньо, і це не проходить повз увагу Ісуса, котрий каже, що “сьогодні на цей дім прийшло спасіння”.

Можливо, упродовж нашого життя ми не раз робили постанову змінити своє життя на краще, але ця постанова завжди закінчувалася із тривалістю мильної бульки. Можливо, багато разів ми приймаємо Ісуса Христа під видом хліба й вина в дім свого серця, але не бажаємо змінити свого життя, бо ми звикли до своїх помилок, в котрих нам добре ведеться. Можливо, час від часу дивуємося іншим у їхніх добрих змінах, але змінити свого життя не маємо жодного бажання? Слід признатися, що наших зусиль, бажань та постанов не вистачить, нам потрібний Христос, щоб увійшов у наше життя і допоміг змінитися. Ми слабосилі, а Він всемогутній Бог і Творець, тому довірно наше життя Йому і терпеливо та з великою надією очікуймо переміни та нашого спасіння.

Пресвята Богородице, спаси нас!

Храм Преображення ГНІХ, м. Городок, 09.02.2003.

Слово Господнє живе та діяльне: Проповіді. – Львів: Свічадо, 2009.

**FROM THE CATHECHISM
“CHRIST OUR PASCHA”**

**WE ARE CREATED FOR INTIMACY AND
COMMUNION WITH GOD**

331 God created human beings in his image and likeness. He thus called them to enter into communion with him. The Lord revealed to his people his desire to communicate with them, and his desire is to hear them respond to his Word. He longs for his people to come to know him in love; he wants to fill them with his love.

332 The entire Old Covenant is the expression of God’s desire to raise human beings to intimacy with him. The Old Testament law and commandments, the temple and sacrifices, the holy days—all these had as their goal the creation of appropriate conditions for human intimacy with God.

333 In the New Covenant, God makes humankind worthy to enter into full communion with himself. This is accomplished through Christ in the Holy Spirit. Indeed, the New Covenant was realized in Christ, the incarnate Son of God. Christ inseparably united in himself the life of God and the life of humankind. Our life in Christ—our prayer—is the deepening of this gift of communion.

334 Humankind grows in communion with God within the community of the faithful, the Church. The Church is Christ’s Body. Thus, the fullest expression of prayer is ecclesial, liturgical prayer, that is, Divine Services. In these Services, we are united to God and one another, and “with one heart and one voice” form the family of God.

**ВІД КАТЕХИЗМУ
“ХРИСТОС НАША ПАСХА”**

**МИ СТВОРЕНІ ДЛЯ СПІЛКУВАННЯ І
СОПРИЧАСТЯ З БОГОМ**

331 Бог сотворив людину на Свій образ і подобу, покликавши її до спілкування із Собою. Господь відкрив людям Своє прагнення спілкуватися з ними, чути їхні відповіді на Свої слова. Він прагне, щоб люди в любові пізнавали Його, і хоче наповнити їх Своєю любов’ю.

332 Увесь Старий Завіт свідчить про прагнення Бога піднести людину до спілкування з Ним. Старозавітні Закон і заповіді, храм і жертвоприношення, свята – усе це створювало умови для спілкування людини з Богом.

333 У Новому Завіті людина сподобляється від Бога Отця повного сопричастя з Ним, дарованого через Христа у Святому Дусі. Цей Завіт звершився у Христі – вочлоченому Синові Божому, Який нерозривно поєднав у Собі Боже і людське життя. Життя людини у Христі, її молитва – це поглиблення дару сопричастя.

334 Людина зростає в сопричасті з Богом у спільноті вірних – Церкві, яка є Тілом Христовим. Найвища молитва – церковна, літургійна, богослужбова, у якій люди єднаються з Богом і між собою, утворюючи родину Божу з «єдиним серцем і єдиними устами».

Sunday offering for January 7

Amount	Number	
\$5.00	1	
\$15.00	1	
\$20.00	2	
\$33.00	1	(loose)
\$40.00	3	
\$50.00	2	
\$100.00	1	
\$105.00	1	
\$160.00	1	
<hr/>		
\$678.00		

Parishioner Total: \$678.00

Average / parish household (43): \$9.04

Weekly Stewardship Goal: \$2200.00

Deficit: <\$1522.00>

Offerings to the Church:

- Your offerings: 1) help the Church fulfill her work; 2) help you grow in Christ. Offerings are a matter of faith not just finances.
- The Lord says: “Where your treasure is, there your heart will be also” (Matthew 6:21,) teaching us: 1) that what we spend our money on indicates what is important to us, and 2) offering our money to the Lord and the poor can help us change our hearts.

House Blessings

It is our custom to have our homes blessed with the holy water sanctified on Theophany (the feast which commemorates the Baptism of the Lord in the Jordan River). If you would like your home blessed please let Fr. James know. If you have any questions about house blessings, what is involved, why we bless our homes, etc., please speak with Fr. James.

Upcoming Events:

- JANUARY 21** – SUNDAY OF THE PUBLICAN AND PHARISEE
- JANUARY 28** – SUNDAY OF THE PRODIGAL SON
- FEBRUARY 4** – SUNDAY OF THE LAST JUDGMENT (MEATFARE)
- FEBRUARY 11** – SUNDAY OF THE EXPULSION FROM PARADISE (CHEESEFARE)
CHEESY POTLUCK
FORGIVENESS VESPERS
- FEBRUARY 12** – FIRST DAY OF THE GREAT FAST (LENT)

Going to the Hospital?

Please let your Father James know, so that he can add you to the prayer list, or, if you like, pay you a visit. If you know someone else is in the hospital please let Fr. James know.

PARISH COMMITTEES

FINANCE COMMITTEE:

Myra Heltsley
Stephen Hojsan
Maria Hughes

PASTORAL COUNCIL:

Vladimir Bachynsky
Olena Bankston
Gabriel Espedal
Mark Hartman
Luke Miller

STEWARDSHIP (FUNDRAISING) COMMITTEE:

Susan Avant
John Heltsley (*fundraising consultant*)

SOCIAL COMMITTEE

Olena Bankston
Olga Fedunyak
Michael Miller
Olga Miller
Lubomyra Yoldas

**Українська Греко-Католицька Церква
Святого Йоана Хрестителя
St. John the Baptizer
Ukrainian Greco-Catholic Church**

4400 Palm Avenue
La Mesa, CA 91941
Parish Office: (619) 697-5085

Website: stjohnthebaptizer.org

Pastor: Fr. James Bankston
frjames@mac.com
Fr. James' cell phone: (619) 905-5278

Unconditional Mercy

Let us reflect a bit more deeply on this episode. Zacchaeus has heard Jesus talked about as a prophet who is different from the others, so he wants to see him. There is certainly something more than sheer curiosity on Zacchaeus' part. He has a real interest, though not yet a desire, to convert. Jesus looks up into the tree at him - from many hints in the Gospels, it seems that Jesus' eyes had a miraculous power and spoke more than His words. He calls Zacchaeus by name. We might expect that before proclaiming forgiveness, Jesus would have required the five conditions that are normally demanded to obtain the remission of sin: examination of conscience, repentance, a firm resolve not to sin again, a confession of sin, and penance. But none of that happens! Jesus urgently wants to spend time with Zacchaeus - to enter his home, stay for a while, have a meal, and perhaps spend the night. Jesus compromises Himself openly and dangerously because he risks becoming ritually unclean and causing scandal. Yet He meets

with a sinner at his home and does not impose any preliminary conditions. He does not ask Zacchaeus to purify himself in terms of the Mosaic law; he does not ask him to leave his disreputable profession or to do restitution or penance. Zacchaeus, however, is able to read in Jesus' gaze the same love that Jesus elsewhere directed to the rich young man (Mark 10:21). That gaze fills him with extraordinary joy. He welcomes this presence that lavishes Him with love; he lets himself be swept away by this love. Because of this love, he feels himself come back to life and become a human being again. Having been loved first, and freely, Zacchaeus feels the urge to turn toward others, toward those he has defrauded, and he learns to respect and love them. This is how God's mercy operates. Let us never forget it!

Fr. Raniero Cantalamessa, OFM Cap.

Visit www.ecpubs.com for more publications.